

Sygn. akt I C 520/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia SR Agnieszka Leszczyńska

Protokolant Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 21 marca 2016 roku w Łęczycy na rozprawie sprawy

z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

1. Zasądza od D. K. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 6807,29 złotych (sześć tysięcy osiemset siedem złotych dwadzieścia dziewięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2015 roku do dnia zapłaty;
2. Zasądza od D. K. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 1.303,00 złote (jeden tysiąc trzysta trzy złote zero groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00 złotych (jeden tysiąc dwieście złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 520/15

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 21 maja 2015 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powód (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. domagał się od pozwanego D. K. zapłaty kwoty 6807,29 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania wg norm przepisanych. Powód w uzasadnieniu pozwu podniósł, iż pozwany zawarł umowę kredytu konsumenckiego, którego nie spłacał zgodnie z harmonogramem rat. Powód nabył wierzytelność od udzielającego kredyt banku, o czym pozwany został poinformowany i wezwany do dokonania spłaty należności, czego nie uczynił. W związku z brakiem reakcji pozwanego na wezwania do zapłaty wystąpiono z powództwem do Sądu.

(pozew k. 2 – 4)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 27 lipca 2015 roku nakazano pozwanemu D. K. zapłacenie w ciągu dwóch tygodni żądanej przez powoda kwoty wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2015 roku do dnia zapłaty, zasądzone nadto kwotę 1286 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

(nakaz k. 4 verte)

W ustawowym terminie pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o jego uchylenie i oddalenie powództwa w całości, rozpoznanie sprawy pod nieobecność pozwanego oraz rozstrzygnięcie o kosztach procesu według norm przepisanych. Wnosząc o oddalenie powództwa pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż termin przedawnienia dla kredytów wynosi 3 lata i liczy się od daty wymagalności kredytu tj. z upływem ostatecznego terminu wyznaczonego przez bank do spłaty kredytu, a nie jak błędnie przyjął powód od dnia

13 grudnia 2012 roku. Ponadto wskazał, że nie wiedział o przelewie wierzytelności, do której to czynności Bank nie miał prawa albowiem nie miał na to zgody konsumenta tj. pozwanego.

(sprzeciw k. 5 – 6)

Postanowieniem z dnia 3 września 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Łęczycy z uwagi na skutecznie złożony sprzeciw.

(postanowienie k. 8 verte)

Złożonym na urzędowym formularzu pozwem w dniu 30 listopada 2015 roku powód poparł powództwo w całości, wniósł o rozpoznanie sprawy pod nieobecność strony powodowej.

(pozew k. 16 – 18)

Pismem z dnia 16 lutego 2016 roku powód podtrzymał żądanie pozwu w całości. Ponadto wniósł o dopuszczenie dowodu z potwierdzenia wpłaty dokonanej przez pozwanego w dniu 7 lipca 2013 roku na okoliczność przerwania biegu przedawnienia.

(pismo wraz z załącznikiem k. 50 – 51)

Na rozprawie w dniu 21 marca 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa

(protokół k. 59)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

D. K. w dniu 30 września 2009 roku zawarł z (...) Bankiem (...) SA (obecnie (...) Bank SA) umowę kredytu konsumenckiego nr (...). W umowie zostały zawarte między innymi postanowienia dotyczące wysokości udzielonego kredytu, kwoty prowizji oraz kosztu ubezpieczenia na życie kredytobiorcy i oprocentowania. W § 10.1 umowy wskazano konsekwencje niespłacania przez kredytobiorcę pełnych rat kredytu, w tym wypowiedzenie umowy. W umowie wskazano także adres, na który bank miał przysyłać wszelką korespondencję dotyczącą kredytu. Całkowita spłata kredytu wraz z odsetkami została określona do dnia 24 września 2013 roku. Zawarto także zapis, iż do wszelkich spraw nieuregulowanych umową będą miały zastosowanie przepisy ustawy Kodeks cywilny, ustawy Prawo bankowe i ustawy o kredycie konsumenckim. Umowa została podpisana przez upoważnionych pracowników banku oraz kredytobiorcę D. K..

(umowa k. 25 – 26)

D. K. zaprzestał spłaty rat kredytu, co skutkowało wysłaniem w dniu 7 stycznia 2011 roku wezwania do zapłaty. Wezwanie zostało wysłane na adres wskazany w umowie kredytu i odebrane przez I. K.. Niewywiązywanie się z umowy było spowodowane przeprowadzką pozwanego do W. i zwiększonymi kosztami życia.

(wezwanie k. 27, zeznania k. 60 w zw. z k. 59)

Wobec bezskutecznego upływu terminu wskazanego w wezwaniu do zapłaty w dniu 29 maja 2012 roku (...) Bank SA będący następcą prawnym (...) Banku SA wypowiedział umowę kredytu nr (...) i wezwał D. K. do uregulowania zaległości.

(wypowiedzenie k. 28)

Umową z dnia 12 grudnia 2012 roku zawartą pomiędzy (...)Bankiem SA z siedzibą w P. a (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. dokonano przelewu pakietu 66 wierzytelności, w tym wierzytelności wynikającej z umowy kredytu konsumenckiego nr (...).

(umowa o przelew wierzytelności k. 29 – 32)

W dniu 3 lipca 2013 roku po otrzymaniu kolejnego wezwania do zapłaty D. K. wpłacić na konto (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 200 złotych. Nie wiązał nadawcy przesyłki z bankiem, którego był dłużnikiem, nie dokonał żadnych ustaleń w zakresie nadawcy przesyłki.

(potwierdzenie przelewu k. 51, zeznania k. 60)

D. K. został zawiadomiony o przelewie wierzytelności pismem z dnia 17 grudnia 2012 roku. Natomiast pismem z dnia 15 kwietnia 2015 roku został wezwany do uregulowania należności.

(pismo k. 33, 34)

Powyższe Sąd ustalił na podstawie załączonych do akt sprawy dokumentów, którym dał wiarę w całości. Ponadto okoliczności dotyczące zawarcia umowy kredytu oraz okoliczności związanych z zaprzestaniem jego spłaty nie budzą wątpliwości i zostały potwierdzone przez pozwanego w toku przesłuchania na rozprawie w dniu 21 marca 2016 roku.

Sąd zważył, co następuje:

Mając powyższe na uwadze Sąd doszedł do przekonania, iż powództwo podlega uwzględnieniu.

Nie ma wątpliwości, iż podstawą odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie jest przepis art. 471 kc, tj. nienależyte wykonanie zobowiązania wynikającego z zawartej z (...) Bankiem (...) SA umowy o kredyt konsumencki. Jak wynika z treści zawartej pomiędzy bankiem a pozwanym umowy sprawy nieuregulowane tą umowa podlegają trzem ustawom tj. Kodeks cywilny, prawo bankowe oraz ustawa o kredycie konsumenckim. Analiza wskazanych aktów prawnych i treści umowy nr (...) prowadzi do przekonania, iż żadna norma prawna nie została naruszona przez bank., a umowa została zawarta w oparciu o obowiązujące przepisy. Ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumencki (tekst jednolity Dz.U.2014.1497) reguluje kwestie dotyczące kredytów konsumenckich. W art. 1 komentowanej ustawy wyodrębniono cztery kategorie zagadnień, które zostały uregulowane w jej przepisach. Dotyczą one: obowiązków kredytodawcy i pośrednika kredytowego w zakresie informacji udzielanych przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki (także umowy o kredyt zabezpieczony hipoteką) oraz obowiązki konsumenta, kredytodawcy i pośrednika kredytowego w związku z zawartą umową o kredyt konsumencki (również w związku z zawartą umową o kredyt zabezpieczony hipoteką), zasad i trybu zawierania umów o kredyt konsumencki oraz skutków uchybienia obowiązkowi kredytodawcy. Nie ma wątpliwości, iż kredyty konsumenckie, z zastrzeżeniem odmienności wynikających z ustawy o kredycie konsumenckim, również są kredytami w rozumieniu ustawy – Prawo bankowe, zwłaszcza gdy są udzielane przez bank. Zgodnie z regulacją zawartą w art. art. 69.1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (teks jednolity Dz. U. 2015.128) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Natomiast art. 69.2 cytowanej ustawy wskazuje elementy jakie winna umowa kredytu określać. Analiza załączonej do akt sprawy umowy zawartej pomiędzy (...) Bankiem (...) SA a D. K. prowadzi do wniosku, iż przedmiotowa umowa zawiera wszystkie wskazane w omawianym przepisie elementy. Umowa została podpisana przez upoważnionego pracownika oraz pozwanego. Pozwany znał warunki udzielenia kredytu, a także obowiązki jakie wynikają z zawarcia tejże umowy. Mimo, iż jako osoba pełnoletnia i świadoma swoich zobowiązań, D. K. zaprzestał spłaty rat kredytu, nie informował banku o zmianie miejsca zamieszkania, nie podejmował prób ugodowego załatwienia sprawy. Z zeznań pozwanego wynika, iż uważał on, że trudna sytuacja finansowa jest dla niego usprawiedliwieniem, a bank nie będzie w związku z tym dochodził swoich należności. Bank nie mogąc wyegzekwować zaległego kredytu po wielokrotnych wezwaniach do zapłaty sprzedał wierzytelność w drodze umowy o przelew wierzytelności, zaś nabywca skierował sprawę na drogę postępowania sądowego. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie uznając zasadność powództwa wydał nakaz zapłaty. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniósł

zarzut przedawnienia roszczenia. Rozważenie zarzutu przedawnienia – na gruncie niniejszej sprawy – wymaga przede wszystkim ustalenia, jaki jest termin przedawnienia dla tego rodzaju roszczenia, jaki jest termin jego wymagalności, a także czy miało miejsce przerwanie jego biegu. Dopiero ustalenie powyższych okoliczności pozwoli na stwierdzenie, czy podniesiony zarzut jest zasadny. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, termin biegu przedawnienia roszczeń banku wobec osoby niebędącej przedsiębiorcą wynosi trzy lata, co wynika z treści art. 118 kc (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10.10.2003 roku, II CK 113/02 OSP 2004/11/141; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30.01.2007 roku, IV CSK 356/06, lex 276223). Zgodnie z treścią art. 120 § 1 kc bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Ponownie powołując się na utrwalone stanowisko doktryny oraz orzecznictwa stwierdzić należy, iż roszczenia wynikające z umowy kredytu stają się wymagalne z datą wypowiedzenia tej umowy. W odniesieniu do niniejszej sprawy była to data 29 maja 2012 roku. W tym zakresie pozwany pozostaje w błędnym przekonaniu, iż datą wymagalności kredytu jest data upływu ostatecznego terminu wyznaczonego przez bank do spłaty kredytu, który upłynął, zdaniem D. K. ponad trzy lata przed wniesieniem powództwa. Nie znajduje także uzasadnienie powołana w sprzeciwie data 13 grudnia 2012 roku. Faktycznie od dnia 29 maja 2012 roku tj. od daty wypowiedzenia umowy kredytu do wyrokowania przez Sąd w niniejszej sprawie upłynęło ponad 3 lata, jednakże wnosząc pozew do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 21 maja 2015 roku powód skutecznie przerwał bieg terminu przedawnienia. O przerwaniu biegu przedawnienia stanowi przepis art. 123 § 1 kc. Zgodnie z punktem 1 powołanego przepisu bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Z przytoczonego przepisu jasno wynika, że przerwanie biegu przedawnienia może nastąpić tylko w wyniku dokonania wyraźnie oznaczonych czynności, które powinny być dokonane przed organem powołanym do rozpoznawania danej sprawy lub egzekwowania danego roszczenia. Przez czynności podjętą „bezpośrednio w celu” rozumieć należy tylko taką czynność, która może prowadzić do osiągnięcia jednego z wymienionych w omawianym przepisie celów. Nie ulega wątpliwości, że taką właśnie czynnością było wystąpienie z pozwem o zapłatę do Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie. Biorąc pod uwagę datę wystąpienia z pozwem nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, czy dokonując wpłaty kwoty 200 złotych na rzecz powoda w dniu 3 lipca 2013 roku powód uznał roszczenie i tym samym przerwał bieg terminu przedawnienia czy też nie (punkt 2 omawianego przepisu), albowiem termin ten został przerwany przez wystąpienie z powództwem o wydanie nakazu zapłaty. Na marginesie rozważań należy jedynie podnieść, iż powód wskazał, iż dokonał wpłaty bo dostał pismo ale nadawcy pisma nie wiązał z bankiem, który udzielił mu pożyczki, więc nie traktował dokonanej wpłaty jako uznania roszczenia. Powód nie dokonał żadnego sprawdzenia nadawcy pisma, żadnych ustaleń czego ma dotyczyć żądana kwota, a postawę taką trudno usprawiedliwić. W doktrynie nie budzi wątpliwości, że termin przedawnienia przerywają wszelkie oświadczenia dłużnika przyznające istnienie wierzytelności. Należą zaś do nich także te oświadczenia, w których dłużnik prosi o zwolnienie z długu ze względu na swoją trudną sytuację finansową a zatem takie, których celem jest uniknięcie zapłaty (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 5 września 2014 r., sygn. akt I ACa 882/14, publ. Lex). A więc skoro dłużnik (pozwany) po odebraniu wezwania do zapłaty dokonał wpłaty to należy, wbrew jego twierdzeniu uznać, że doszło także i przez tę czynność do przerwania biegu przedawnienia, dokonanie wpłaty oznaczało bowiem uznanie istnienia roszczenia.

Odnosząc się do kolejnego z zarzutów podniesionych przez pozwanego w uzasadnieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty tj. zastosowania niedozwolonej klauzuli i dokonania przelewu wierzytelności mimo braku zapisu takiej możliwości w umowie kredytu zawartej z pozwanym, stwierdzić należy, iż także te argumenty nie są zasadne. Zgodnie bowiem z treścią art. 509 § 1 kc wierzyciel, w tym wypadku bank, może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Żadna z tych okoliczności, stanowiących przeszkodę do zawarcia umowy o przelew wierzytelności w przedmiotowym postępowaniu nie miała miejsca. Co więcej umowa kredytu, którą podpisał pozwany jasno wskazywała, iż w zakresie nieuregulowanym jej treścią zastosowanie znajdują przepisy między innymi kodeksu cywilnego. A zatem bank miał upoważnienie do podejmowania działań usankcjonowanych treścią przepisów kodeksu cywilnego, w tym dotyczących umowy o przelew wierzytelności. Nie ma racji pozwany, iż bank zastosował niedozwolone postanowienia umowne,

żadna z klauzul niedozwolonych, o jakich stanowi przepis art. 385³ kc również nie została przez bank przyjęta za podstawę działania w tej sprawie.

Reasumując, w niniejszej sprawie powód skutecznie przerwał bieg przedawnienia roszczenia składając pozew do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, pierwotny wierzyciel tj. bank zastosował rozwiązania przewidziane przepisami prawa zarówno w toku procedury udzielania kredytu jak i podejmując kroki wyegzekwowania zaległości. Natomiast postawa pozwanego i jego argumenty nie znajdują uzasadnienia w przepisach prawa.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności stron za wynik procesu. Ponieważ roszczenie dochodzone pozwem zostało uznane za zasadne, a pozwany proces przegrał został obciążony kosztami postępowania w całości, w tym kosztami zastępstwa procesowego w kwocie 1200,00 złotych, które ustalono na podstawie § 6 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu(Dz.U.2002.163.1348).